

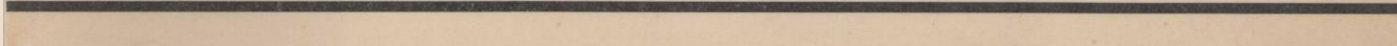
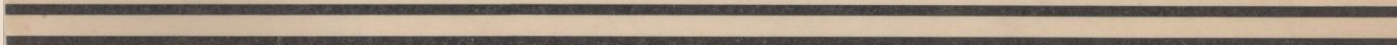
Pirtin Viesti

1945

N:o 1

Pidä, mitä sinulla on.

Te jätätte opistokodin, jonka suojissa olette muutaman kuukauden saaneet viettää. Eikö tunnu kuin jotain suojelevaa poistuisi ympäriltänne? On ollut niin hyvä olla. Jonkunlainen hyvä turvallisuuden tunne on täyttänyt mielenne opistokodin ollessa kotina. Nyt se jää. Mitä sanoisin teille tällaisena hetkenä jäähyväissanoiksi? Sanon tämän Jeesuksen sanan: »Pidä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi kruunuasi».

Kuinka hän sanoikaan: »ettei kukaan ottaisi kruunuasi». Ei voi kukaan sinulta ottaa sellaista, mitä sinulla ei ole. Onko sinulla sitten kruunu? Mikä kruunu sinulla sitten pitäisi olla? Morsiamella on kruunu sentähden, että hän on morsian, kuninkaalla kruunu sentähden, että hän on kuningas. Mikä kruunu pitäisi sitten sinulla olla? Oletko ollut läsnä, kun lasta on kastettu? Oletko tarkkaan ajatellut, mitä jäi tuon pienokaisen pään päälle, kun hän oli kastettu? Jäikö siihen vain märkää? Kun kuuntelit tarkkaan, mitä pappi kasteen jälkeen sanoi, huomasit, että siihen jäi kruunu. Sanottiin: »Tämä lapsi on nyt uudestisyntymisen pesossa tullut Jumalan lapseksi ja Jeesuksen Kristuksen kanssaperilliseksi». Siihen jäi Jumalan lapsen kruunu, taivahan perillisen kruunu. Se kruunu on laskettu sinunkin ohimoillesi.

Se on kallis kruunu. Kruunut ovat kalliita. Kultaa, helmiä. Ne maksavat paljon. Ei mikään kruunu ole maksanut niin paljon kuin tämä. Se ei ole kuitenkaan sinulle maksanut mitään. Se on maksanut eräälle toiselle paljon. Tiedät, kuka se toinen oli. Siellä hän oli Jumalan kirkkaudessa. »Tuhannen kertaa tuhat palveli häntä, kymmenen kertaa kymmenen tuhatta seisoi hänen edessänsä». Hänen oli hyvä olla. Mutta missä me hänet näemmekään täällä? Katso, tuolla hän lepää tallissa pahoilla, hän, Jumalan Poika. Mutta me näemme vielä surullisempaa. Tuolla hän on alastomaksi rii-

suttuna, piestynä, syljettynä kasarmin pihalla. Siellä kasvaa orjantappurapensas. Katso mitä nuo sotilaat tekevät! Ne riipivät siltä lehdet kaikki, jää vain piikit. Siitä he vääntävät kruunun, lyövät sen armotta hänen ohimoilleen, niin, että veripisarot alkavat tihkua kaikkialta ympäri päin. Me emme jaksata katsoa, mitä tapahtuu Golgatalla. Se on kauheata. Mutta se, mitä näemme, ei ole niin kauheaa kuin on se, mitä me emme näe. Ei kukaan näe Jeesuksen hartioilla mitään taakkaa. Ja kuitenkin siinä on taakka, hirvittävä taakka, taakka, jota ei ole rosvojen hartioilla. Mikä sen taakan nimi on? »Herra heitti kaikkien meidän syntimme hänen päälleen». Sen taakan nimi on meidän syntimme. Hän menee meidän syntiemme helvettiin ja kärsii koko maailman syntien mittaamattoman rangaistuksen. Tällä hinnalla sinun kruunusi on ostettu, ei kullalla, ei hopealla, mutta Kristuksen kalliilla verellä. Tämä kruunu laskettiin ohimoillesi kasteen hetkenä. Vai etkö tiedä, että sinä joka olet Jeesukseen Kristukseen kastettu, olet hänen kuolemaansa kastettu?

Mutta onko sinulla todella tämä kruunu nyt omanasi? Te evankelisen opistokodin nuoret olette sittenkin hyvin suuressa vaarassa. Te olette tottuneet muiden mukana laulamaan ihania lauluja armosta. Olette ehkä monta kertaa laulaneet: »En voi rikkaammaksi tulla kuin jo Kristuksessa oon, Taivahan omistajaksi, perillisten arvohon, Lasna ollen minutkin kasteen kautta otettiin.» Mutta ovatko vain huulesi laulaneet? Oletko todella kertaakaan tullut oikein onnelliseksi siitä, että saat olla Jumalan lapsi, saat olla kruunun kantaja? Onko laulusi ollut vain mukava oloa ilman, että omassatunnossasi todella valitsee ja hallitsee Kristuksen rauha? Älä vain petä itseäsi. Mutta varmaan joukossanne on niitä, jotka onnellisina tietävät, elävät ja iloitsevat siitä: minäkin perin

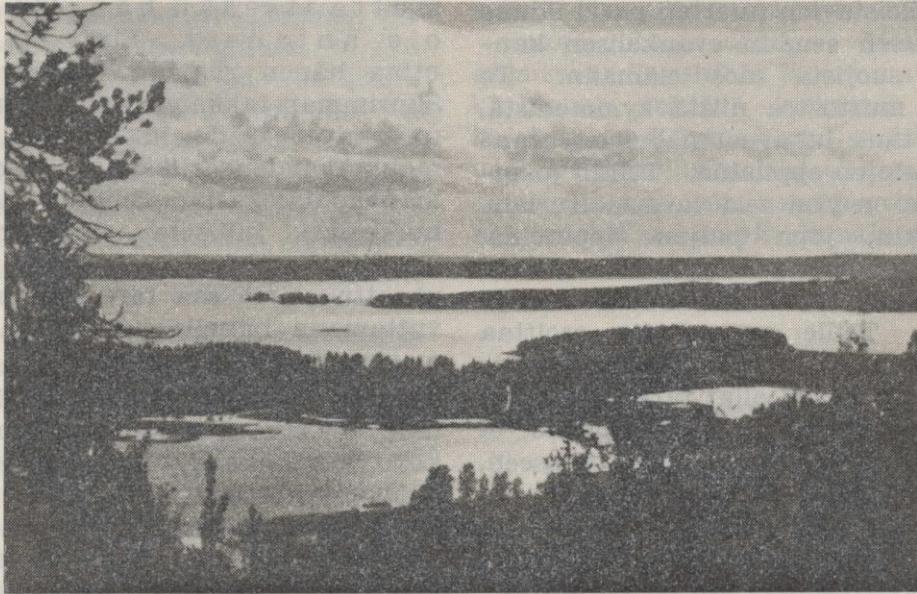
Pirtin Viesti

Nurmeksen Evankelisen Kansanopiston Toveriliiton lehti

N:o 1

Päätoimittaja: *Past. T. Salomaa*

1945

Kutsu.

*Hohtaa kaunis Kohtavaara,
Kutsuu tuttu Pirtti sen
Niinkuin jossain kotiseutu,
Leikkikentät lapsuuden
Viittoo luokseen merten takaa
Miehen, menneen vieraisiin.
Kutsuu Kohtavaara, Pirtti
Lapsiansa luokseen niin.*

*Myöskin kutsuu Herra Jeesus
Nuorta armoon uskomaan,
Kuolon teiltä veren turviin
Sidottamaan haavojaan.
Kuullut lienet tuon Sä kutsun
Öisten teiden ahdinkoon.
Saiko Herra Sinut johtaa
Ristin armoon, sovintoon?*

*Pääsikäöhän parhain viihty
Nuoruutesi ikävään?
Taivaan anteeksanto saiko
Viedä kevätelämään?
Silloin onnen säveleitä
Sielussasi hiljaa soi.
— Muilla teillä tyhjyys asuu,
Tuska huokaa, vaikeroi.*

Lauri Saalasti.

Tärkein matkaeväs.

Autuas on se, joka ei loukkaannu minuun.

Mt. 11:6.

Neljäs kukoistavien nuorten parvi lähtee nyt Nurmeksen seudun evankelisen kansanopiston suojista ulos elämään. Te olette vain murto-osa niistä kymmenistä, jotka ovat tänä lukuvuotena olleet evankelisten opistojen oppilaina. Teihin jokaiseen nähden on yksi asia varma. Te lähette jotakin, jopa paljon oppineina. Opistoaika on saanut tuntuvalta tavalla avata näköaloja elämään rikkauksineen ja vaaroineen. Teille on yritetty osoittaa apukeinot niiden oikeaan vaarinottamiseen. Mikä niistä on ollut tärkein?

Evankelisen kansanopiston oppilas ei viivyttelä vastatessaan tähän kysymykseen. Tärkeintä on tuntea Kristus, saada Hänet sydämensä ja elämänsä kuninkaaksi. Emme saisi loukkaantua Häneen. Ehdottomasti kaikki Hänelle!

Selvänä on myöskin teille, mitä tämä käytännössä merkitsisi. Tiedätte, ettei vielä riitä se, että tuntee kristillisen oppirakennelman ehkä hyvinkin ja on siihen vastaan sanomatta suostunut. Ei vielä sekään, että on tehnyt huomioita uskovaista ja heidän seurassaan ollut. Ei ole Kristus vielä kunniapaikalla nykyelämässäni sillä, että minulla on joukko mieluisia muistoja tunteista ja juhlista, joissa Kristuksen armon ylistys oli korkealla.

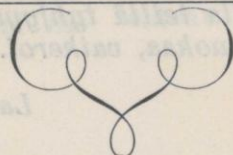
»Älä loukkaannu minuun». »Joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, se kantaa paljon hedelmää, sillä ilman minua te ette voi tehdä mitään».

Mutta tähän vaatimukseen me niin äärettömän helposti loukkaannumme. Voisi varmuudella väittää, että tähän kompastuskiveen langenneena makaa valtavasti

suurin osa uskonnollismielisiä ihmisiä. He ovat kristinoppimme sanojen mukaisesti kyllä luottaneet armolupauksiin ja hyväksyneet hänet Vapahtajaksi ja Lunastajaksi, mutta itseään hänelle he eivät ole antaneet. Eivät ole halunneet ottaa hänen ristiään ja seurata häntä. Suurimman rakkauden edessä he sittenkin rohkenivat jäädä itsekkyyden ja maailmanrakkauden orjiksi. Ja se oli äärettömän kohtalokasta. Sillä sellaisia ei vanhurskaiksi julisteta. Vanhurskauttavan uskon painopiste on siinä, että Kristuksen uhrattu elämä saa taivuttaa meidät luovuttamaan hänelle vapaaehtoisesti sydämemme ja elämämme.

Toinen kohtalokas seuraus pääasian laiminlyömisestä on se, että väärinkäsitämme koko kristinuskon. Kun emme ole päässeet nauttimaan ehtoollista Kristuksen kanssa, s.o. kokemaan syntienanteeksiantamisen tuottamaa taivaallista iloa jo täällä maan päällä, niin jäämme siihen käsitykseen, että kristillisyyden onkin vain raskasta käskyjen ja kieltojen noudattamista, ainaista pitämistä ja täytymistä. Siihen ehdottomasti kuka tahansa lopulta väsyä ja painuu maailmaan. Ja sieltä on sitten lyhyt matka itse kadotukseen.

Rakas nuori ystäväni! Olethan näistä asioista selvillä nyt, kun suljet opistokodin oven ja jätät rakkaiksi käyneiden toverien seuran? Myöntänethän myöskin, että saamasi suurenmoinen etsikkoaika heidän parissaan ei jatku yhtä mahdollisuuksista rikkaana yksinäisyydessäsi maailman kylmien tuulten keskellä. Siksi pitäisi juuri nyt sielusi huutaa joka päivä sitä Jaakopin rukousta, minkä olet jonkun aikaa lukenut opettajapulpetin yläpuolella: »Herra, en päästä sinua, ellet siunaa minua».

Ei Jumala ole antanut meille pelkuruuden henkeä.

Rakas opistolainen! Mikä henki Sinua tällä hetkellä vallitsee? Ehkä opistoajana Sinulle kirkastui suuri salaisuus: Jeesus Kristus on minunkin Vapahtajani, syntini ovat anteeksi ja taivas odottaa minua. Tulit kokemaan elämän suurimman voiman, evankeliumin. Eikö silloin ilo täyttänyt sydämen. Tuntui, että Jeesuksesta virtasi omaan elämään rohkeutta ja voimaa, ja niinpä intomielisinä laulettiin: »Rohkenetko, minkä maksoi, aina Herraas tunnustaa . . .»

On kulunut jo ehkä vuosia opistoajastasi. Miten on? Rohkenetko tällä hetkellä? Saako kotiväkesi nähdä Sinun lukevan Raamattua ja kuulla Sinun laulavan Jeesuksesta? Tietävätkö toverit, että iloitset anteeksiantamuksen armosta? Oletko yrittänyt tehdä jotain paikkakunnallasi, että Kristus saisi voittaa sieluja saatanalta ja tuoda sydämiin oikean vapautumisen ilon? Sinäkin tiedät, että Hän yksin voi sen antaa! Älä siis häpeä todistusta Herrastasi. Jumala ei ole antanut meille pelkuruuden henkeä. Maailman hengen ei tarvitse päästä tukehduttamaan uskon liekkiämme.

Ehkä Sinun masentuneena kuitenkin täytyy havaita joutuneesi tappiolle ja eläväsi nykyisin hiljaa pelkuruuden hengen väsyttämänä. Syvennytpä silloin tutun laulumme sanoihin: »Pyydä uutta puhdistusta luona armolähtehen, pyydä myöskin rohkeutta Herran tunnustuksehen». Riuhtaise niin itsesi irti sielunvihollisen otteesta, hän kun ei antaisi Sinun juuri tunnustaa, sillä se tietäisi menestystä Jeesuksen asialle. Tahi anna Jeesuksen riuhtaista!

Olemme näinä keväisinä päivinä saaneet opistossa kokea uuden elämän riemua. Kevään voimat ovat tehneet työtään myöskin sydämissä. Syntienanteeksiantamuksen ihme on saanut vapauttaa talven jäisistä kahleista, ja niin on ilo ja kiitollisuus puhjennut esiin. Tunnetta myöskin vas-

taansanomattomasti, että samasta onnesta olisi mahdollisimman moni saatava osalliseksi. Kristuksen rakkaus vaatii meitä!

Rakas entinen oppilas! Meillä on kaikilla sama Vapahtaja ja sama armo, myöskin sama tehtävä kirkastaa toisillekin Kristusta. Käykäämme sentähden yhä uudelleen puhdistuslähteelle selvittämään omat asiamme, niin saamme varmasti kokea todeksi sanat: »Ei Jumala ole antanut meille pelkuruuden henkeä».

Kysymyksiä.

Kenen käteen kätesi lasket,
Kova myrsky kun ärjyen soi?
Kuka ohjaa elosi purren,
Meri suuret kun aaltonsa toi?

Kenen voimaan hädässä luotat?
Kuka yöstä Sun päivähän vie,
Kun Sä turhaan tähyät, minne
Peittyi eestäsi kulkemas tie?

Kenen luulet auttavan silloin,
Sydän synnin kun tuskassa lyö
Kuni kuolon kouristaissa,
Syvä syytös kun rauhasi syö?

Herra Jeesus, auttaja parhain
Tänään jällehen kysyvi näin
Sulle apuun tahtoen tulla
Kera armojen ennättävään.

Hänen anna rauhansa vuotaa
Tunnon tuskihin ahdistaviin,
Pyhän veren sielusi pestä;
Muuten puhtaaksi pääse et niin.

Hänen eivät voimansa vaivu,
Käsi Mestarin herpoa ei.
Kenen purren ruori on Hällä,
Kotirantahan Hänpä sen vei.

Sinun käy nyt luoksesi Herra;
Hänen silmänsä pyytävän näät.
Mitä vastaat? Häneenkö turvaat,
Vaiko vaivojen yöhön Sä jätät?

Lauri Saalasti.

Kirje ensimmäisen kurssin oppilaille.

Rakkaat opistoverini! Kolme vuotta on kulunut siitä, kun joukkomme hajaantui Kohtavaaran pysäkillä, talvikauden yhdessä uurastettuamme.

Paljon on tapahtunut senjälkeen. Monet ovat taas joutuneet siirtymään kodeistaan vieraille veräjille.

Olemme joutuneet yhä kauemmas toisistamme. Monien kirjeenvaihtokin on katkennut. Yhteydet ovat siis kaikinpuolin huonot.

Mutta nyt pä meillä on tilaisuus jälleen ottaa yhteys toisiimme tämän oman lehtemme välityksellä.

Suurin osa »meikäläisistä» ei ole käynyt opistolla sieltä kerran lähdettyään. Opisto aika tuntuu jo niin kaukaiselta. Monia tärkeitä tekijöitä on ilmaantunut elämäämme, jotka ovat aiheuttaneet sen, että opisto, siellä saadut opetukset, sieltä jääneet muistot ja vaikutteet alkavat häipyä mielistämme. Opistosta lähdön haikeus ja eron ikävä kestivät vain hetken. Silloiset tunteenpurkaukset sekä turvattomuuden ja pelon tunne tuntuvat meistä ehkä lapsellisilta näin jälkeinpäin ajatellessa.

Yhä harvemmin enää ajatuksemme lentävät opistolle. Varsinkin, jos emme ole mukana missään hengellisessä toiminnassa kotipaikkakunnallamme tai asumme kaukana opistosta, niin ettemme usein kuule uutisia sieltä päin.

Mutta olen melkein varma siitä, että kun sait Pirtin Viestin ensikerran, niin yht'äkkiä palasi mieleesi opisto aika. Jo tuo nimi »Pirtin Viesti» toi tervehdyksen siitä rakkaasta yhteisestä kodistamme, jonka viihtyisin huone on pirtti. Ja kun muistamme pirtin, niin sen ohessa muistamme monta ihanaa hetkeä.

Allekirjoittaneella on taipumusta elää muistoissa. Niinpä Pirtin Viestin saatuni elin taas monta päivää kuin muissa maailmoissa, unohtaen nykyisyyden.

Päätin raivata tieltäni, jos mahdollista, pienet esteet, päästäkseni toveripäiville. Niille pääsinkin, vaikka aivan toisenlaisista olosuhteista kuin olin ajatellut.

Näiltä päiviltä tahtoisin tuoda terveiset Sinulle, opistoverini, joka et siellä ollut. Säälän Sinua, joka et ole päässyt edes pistäytymään opistolla sieltä lähdettyäsi.

Pirtti on yhtä kodikas kuin ennenkin, huolimatta siitä, että sänkyjä ei enää ole siellä. Sama rauhoittava tunnelma valtaa mielen siellä istuessa, kuin ennenkin.

Taas sai pirtti sulkea suojiinsa suuren joukon entisiä oppilaita sekä kyläläisiä. Taas kaikui tutut laulut ja kuultiin sitä iki-ihanaa todistusta Vapahtajastamme »joka pois otti maailman synnin».

Pääsimme osallisiksi Kristuksen ruumiista ja verestä polvistuessamme ehtoollispöytään. Kuten kerran kiiristorstaina me pieni joukko ensimmäisiä oppilaita.

Toveriliiton kokous oli innostava. Suunniteltiin kesäjuhlia opiston oppilaiden kotipaikkakunnille. Siinä kokouksessa päätettiin lopullisesti tämän lehdenkin julkaisemisesta.

Toveripäiviltä jäivät mieleeni erikoisesti tämän vuoden oppilaiden puheet. Ne olivat omakohtaista todistusta siitä, mitä Jeesus on tullut heille merkitsemään opisto aikana. Ajattelin, että mahdoimmeko me noin rohkeasti todistaa. Noita puheita kuunnellessani ajattelin myös niitä nuoria, jotka eivät sopineet enää opistoon tilanahauden takia. Säälän heitäkin ajatellessani, mistä kaikesta he ovat jääneet osatomiksi. Nyt he vaeltavat ties' millaisilla teillä, kun eivät päässeet tänne, jossa heitä olisi ohjattu Jeesuksen luo. Yhä polttavampana tuli mieleeni: Opistolle on saatava pian uusi päärakennus, että enemmän nuoria pääsisi osallisiksi siitä ilosta, jonka vain Jeesus voi antaa. Jospa kaikki tekin, »meikäläiset» olisitte olleet mukana noissa juhlissa, ja nähneet kuinka siunattua työtä opistomme, jonka esikoisia me olimme, tekee, ette voisi olla jotain tekemättä sen hyväksi.

Valitettavasti käy kyllä usein niin, että juhlilla innostuu ja päättää ryhtyä heti toimimaan, mutta kun pitäisi sitten jotain ruveta tekemään, niin ei ole enää tarpeeksi innostusta. Mutta yrittäkäämme kaikesta huolimatta Jumalan avulla. Jos meitä on useampia opiston käyneitä samalla paikkakunnalla, ei juhlien järjestäminen esim. ole niin vaikeata. Yksin se käy vähän mahdottomaksi, sen on allekirjoittanut saanut kokea. Mutta yksinkin paikkakunnalla olevana voi tehdä opisto-

† Toini Ryynänen.

»Häämöttääkö koti tuolla?
Niin se on, oi niin se on!
Riennä sielu joutuisasti,
Pääset, pääset kotohon».

Yksi meistä, rakkaat toveriliittolaiset, on jo päässyt tuohon kotiin. Hän on Toini Ryynänen o.s. Nousiainen, eräs ensimmäisen kurssin oppilaita, noita uranuurtajacppilaita, joitten kanssa ensi aikojen vastukset kohdattiin. Muistamme hänet hiljaisena ja hillittynä, sellaisena, joka omalla olemuksellaan loi sopusointua ja viihtyisyyttä ympärilleen.

Toini Nousiainen oli syntynyt Pälkjärvellä 9. 9. 1923. Kohta pian opistosta päästyään solmi hän avioliiton Sairalan opiston käyneen Jouko Ryynäsen kanssa. Mutta niinkuin niin moni on viime vuosina joutunut antamaan kalliin uhrin isänmaalle, niin sai Toinikin antaa, kun hänen miehensä lyhyen yhdessäolon jälkeen kaatui. Itse hän joutui paljon sairastelemaan. Ja viimeisen kärsimysaikansa hän vietti vieraissa oloissa kaukana Pohjanmaalla, Laihialla, kokien evakon osan kolkkoutta. Vähää ennen toveripäiviämme sai hän muuttaa täältä muukalaisuuden maasta sinne kirkkauteen, missä ei ole enää »muutosta eikä vaihteen varjoa».

Varmaan opistokodin suojissa vietetyn talven aikana pääsi kylvetty iankaikkisuusiemen juurtumaan. Elämän helle sitten monenlaisten ahdistusten kautta sai kypsyttää sen hänen nuoressa sydämessään hedelmälle, joka oli valmis korjattavaksi taivaan aittoihin. Eikö ole ihmeellistä

työtä tunnetuksi kertomalla siitä toisille nuorille. Näin, aivan vaatimattomastikin me voimme jotain tehdä. Kumpi meillä olisi hätää toisten nuorten sieluista, niin emme voisi olla aivan toimettomina. Meidän itsemme on myös ennenkaikkea eletävä joka päivä anteeksiantamuksesta. Älkäämme unohtako, mitä Jeesus on meidän tähtemme tehnyt!

Mitä me teemme hänen tähtensä?

Kaisu Piirainen.

ajatella, että Nurmeksen seudun evankelisen kansanopiston melko pienestä ja nuoresta toveriliittolaisten joukosta on jo yksi siellä ylhäällä Isän kotona odottamassa. Varmaa on, että kerran tulee meille kul-lekin vuoro siirtyä, me saamme siirtyä. Ajan ahdistukset jäävät ja alkaa iankaikkinen häiriintymätön ilo. Eläkäämme vain joka päivä tunnuksemme ihanasta totuudesta: »Meillä on lunastus».

Helvi Valkonen.

OPISTOMME JOHTOKUNTA

on varmaan monelle lukijoista tuntematon. Siksi esittelemme johtokuntamme tässä kaikille.

Rovasti Kr. Tammio, Lieksa.
Rovasti E. J. Vaaramo, Nurmes.
Kanttori Kalle Tiainen, Kitee.
Maanviljelijä Juho Ikonen, Nurmes.
Maanviljelijä Antti Kortelainen, Nurmes.
Maanviljelijä Pekka Piironen, Nurmes.
Maisteri Hellin Nurmi, Lieksa.
Opettaja Pekka Piironen, Nurmes.
Maanviljelijä Arvi Mustonen, Nurmes.

Edelliset ovat olleet johtokunnan vakinaisia, jälkimmäiset varajäseniä. Lisäksi opiston johtaja kuuluu johtokuntaan. Puheenjohtajana on toiminut rovasti Kr. Tammio. Johtokunnalla on ollut monia pulmallisia kysymyksiä selvitettävänä, mutta vielä enemmän niitä on edessäpäin. Tarvitaan viisautta ylhäältä! Pyydetään sitä yhdessä heille.

Pikku-Aitan väkeä.

„Murtunut valta on talven ja jään...“

Kevät tekee jälleen tuloaan. Lumet ovat alkaneet sulaa, ja valkean lumen alta paljastuu likaa ja kaikkea, mitä talven aikana lumi on peittänyt. Likaisuutta ei kestä kuitenkaan kauan. Kevätsateet tulevat ja huuhtovat kaiken sen pois. Se ei jää saastuttamaan maata; sateen jälkeen lähettää aurinko säteensä, ja luonnossa herää uusi elämä, joka muuttaa kaiken.

Näin on ihmissydämenkin laita, sen me olemme saaneet kokea täällä opistossa. — Olimme kokoontuneet eräänä iltana pirttimme pitkän pöydän ääreen keskustelemaan. Laulettiin yhdessä, ja meille puhuttiin mieliin painuvia sanoja. Lopuksi tarjottiin tilaisuus todistaa omakohtaisesti, mitä hyvää kukin oli Jeesukselta saanut. Olimme hetken hiljaa. Sitten nousi joukostamme eräs nuori tyttö ja tunnusti uskonsa. Nyt saatiin lisää rohkeutta. Monella oli sydämellään paljon sanottavaa. Eivät nuo sanat olleet valikoituja, vaan yksinkertaista todistusta syntisten Vapahatajasta. Nyhykytysten lomasta sanat puseruivat usein katkonaisestikin. Raamatun sana toteutui: »Missä synti on suureksi tullut, siinä on myös armo ylenpalttiseksi tullut». Lauloimme: »Jeesuksen silmäin eteen mä syntisraukka lankean...» Pieninä ja mitättöminä oltiin Herran edessä. —

Jumalan tiet ovat ihmeelliset. Talven kuluessa oli monta kertaa mielessä ajatus: uskovia on täällä opistossa niin vähän.

Mutta mikä on ihminen arvostelemaan Jumalan tekoja! Hän onkin tehnyt salatua työtä keskellämme. Kun sitten polvistuimme ottamaan vastaan Isän siunausta, täytti taivaallinen ilo sydämemme. Jumala on nostanut ja pelastanut.

»Sun kanssa', Jeesus aina
On kaikki rauhaisaa.
Ei mitkään huolet paina,
Kun sun vaan olla saan.»

Näin lauloimme. Ei nukkuttanut tuona iltana. Kauan jatkui pienissä ryhmissä keskustelu, ja vapautettujen laulu kertoi Jeesuksen rakkaudesta. Jumalan virta, siunausten virta oli huuhtonut synnit pois. Lauluunkin oli tullut uusi, ihana sointu. Se helähti puhtaampana ja kauniimpana kuin ennen.

Mutta nukkumaankin oli mentävä. Kun sitten aamulla avatusta ovesta tulvahti sisään kirkas auringon valo, huudahti joku: nyt on ensimmäinen kaunis aamu tänä keväänä. Aamu oli todella ihana. Mieleen tuli kuva ylösnousemuksen aamusta.

Pirtin päädyssä istui ulkona yksi opistolaisista päiväkirja seuranaan. Mitä noille lehdille piirtyi, sitä en tiedä, mutta kirjoittajan silmät loistivat. Menin hänen luokseen ja saimme yhdessä kiittää ja iloita siitä autuudesta, joka on Jeesuksessa Kristuksessa. Kiitos kohosi korkeuksiin ja kevättriemu täytti aivan uutena mielemme.

Mirjami.

Pirtissä opiskellaan.

— Raamatunlukumme. Sitähän emme tahdo unohtaa, vaan jatkamme yhteisesti, kuten tähänkin asti lukien puolilukua päivässä. Kesäkuun 10 päivästä jatkuu lukuohjelmamme seuraavasti:

10. 6. Ps. 115, alkupuoli
 11. 6. Ps. 115, loppupuoli
 12. 6. Ps. 116, alkupuoli,
 13. 6. Ps. 116, loppupuoli
 14. 6. Ps. 117, alkupuoli
- j.n.e.

— Toveriliittolaiset! Pirtin Viesti on teidän lehtenne. Huolehtikaa siitä, että eri paikkakunnilla on oma kirjeenvaihtajansa, joka antaa tietoja toimitukselle. Sinä voit olla sellainen kirjeenvaihtaja!

Riemuitsi siitä...

Hän vei heidät ylös asuntoonsa, pani esille ruokaa ja riemuitsi siitä, että hän ja koko hänen perheensä oli tullut Jumalaan uskovaksi. Ap. 16: 34.

Tämä Jumalan sanan kohta puhuu meille perheen isästä, joka tuli uskoon. Hän riemuitsi siitä, että hän itse sai uskoa Jeesukseen Kristukseen. Mutta hänen riemunsa oli moninkertainen, sillä hän sai riemuita myöskin siitä, että hänen perheensä oli tullut Jumalaan uskovaksi. On varmaan oikein sanoa, että hän oli onnellinen perheen isä.

Se, mitä tässä kerrotaan Filipin vanginvartijan perheestä, on tosin harvinainen tapaus: koko perhe tuli samalla kertaa uskoon. Eikö usein ole niin, että isä tai äiti, ehkä molemmatkin uskovat, mutta muu perhe elää Jumalalle vieraana joko kieltäjinä tai välinpitämättöminä kulkien maailman synnillisissä huveissa tuottaen uskoille vanhemmilleen surua ja tuskaa. Ja vaikka ei näinkään olisi, vaan lapset suhtautuisivat myötämielisesti uskon asioihin, ei se vielä tuota riemua uskovan isän sydämmelle, ellei hän saa varmuutta, että hänen lapsensa on tullut Kristukseen uskovaksi.

Tunnen isän, joka on vaeltanut uskossa

Pidä, mitä sinulla on.

taivaan, minäkin olen kruunun kantaja. Olet tullut kääntymykseen ja uskoon.

Nyt sanon sinulle: Pidä mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi kruunuasi. »Ettei kukaan ottaisi» Jeesus sanoo. On siis niitä, jotka ovat valmiit ottamaan sen, riistämään kruunusi. Kruununkantajat ovat vaarassa nykyisessä yhteiskunnassa. Venäjällä on ollut kruununkantaja, mutta ei ole enää. Saksassa on ollut kruunun kantaja, mutta ei ole enää. Vielä suuremmissa vaarassa olet sinä, joka kannat Jumalan lapsen kruunua. Tuhannet kädet ovat ojentuneet kruunuasi kohti sitä sinulta ryöstämään. Täällä on luja kolmi-liitto, perkele, maailma, oma lihasi. Ne ovat vannoneet vievänsä sinulta kruunusi. Saat kyllä tuntea, miten väkeviä nämä viholliset ovat heti kun olet jättänyt opiston.

Kuinka itkikään katkerasti luonani eräs kansanopistolainen, uskoa jo tunnustanut, lankeemuksiaan. Toveri, jonka rinnalla hän joutui työtä tekemään, oli maailman ystävä. Ja niin hullusti oli käynyt, ettei tämä uskova tyttö voittanutkaan toveriaan Kristukselle, vaan tämä sai hetkeksi houkutelluksi uskovan tytön maailman iloihin ja syviin lankeemuksiin. Kruunu oli vähällä mennä.

Pidä mitä sinulla on. Pidä! Mitenkä pidän? Muista, kuka olet. Täällä Suomessa on käynyt kruununkantajia. Oli Ruotsin kuningas, oli Norjan, oli Tanskan kuningas. Mutta kun he tulivat, ei heillä ollut

kruunua päässään, vain tavallinen lakki. Mutta kaikki kunnioittivat heitä kuin kuningasta. Punaiset matot pantiin heidän astuttavakseen, torvisoitto soi, liput liehuivat. Mutta älä odota, että sinua, joka kannat Jumalan lapsen kruunua, kunnioitetaan näin. Ei, ei, päinvastoin, juuri tähden maailma sinua vihaa. Mutta pidä sittenkin, mitä sinulla on. Muista joka askeleella, kuka olet. Kun astut oikealla jalalla, muista: olen Jumalan lapsi, kun astut vasemmalla, muista että olet Jumalan lapsi, kun menet kirkkoon, muista: olen kruunun kantaja, kun menet markkinoille, muista, olen kruunun kantaja.

Ja sitten: käyttäydy korkean arvosi mukaan. Elä niinkuin kruununkantajan, niinkuin Jumalan lapsen tulee. Rukoilethan joka päivä: »Isä medän, tapahtukoon sinun tahtosi maan päällä niinkuin taivaassakin». Taivaassa täyttävät enkelit ja pyhät aina Isän tahdon. Rukoilet taivasta maan päälle, rukoilet, että voisit niin noudattaa hänen tahtoaan kuin enkelitkin. He eivät täytä Isän tahtoa tullakseen enkeleiksi vaan siksi, että ovat sitä. Samoin sinä tee. Sen tähden, että olet Jumalan lapsi, vaella arvosi mukaan, älä häpäise Jumalan lapsen nimeä ja Jumalan lasten sukua. Muuten sinun itsesi voi käydä huonosti, menetät kruunusi. Olkoon suurin surusi se, että Isän tahtoa niin heikosti voit toteuttaa. Silloin sinun on pakko aina elää armosta. Silloin kruunusi säilyy.

Siis: Pidä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi kruunuasi.

Rohkenetko, minkä maksoi, aina Herraas tunnustaa . . ?

Rohkenetko, minkä maksoi, aina
Herraas tunnustaa . . . ?

SK 202.

Näin laulamme tutussa Siionin Kanteleen laulussa. Sitä laulua olemme opistossa laulaneet hyvin usein. Ja on tunnut siltä, että se on lähtenyt aivan sydämen pohjasta. Mutta olemme tulleet huomaamaan, että ei ole niinkään helppoa tunnustaa Herraa silloin, kun sen pitäisi tapahtua. Omalla kohdallani olen saanut sen kokea monta kertaa. Olenhan uskovan kodin lapsi ja Jumalan sanan valossa

vuosikymmeniä. Hänellä on useita lapsia. Eräänä vuotena hän sai lähettää kaksi lastaan evankeliseen kansanopistoon. Palavasti rukoili isä lastensa puolesta ja sen kansanopiston puolesta, jossa hänen lapsensa olivat. Kerran hän sai kuulla eräältä ystävältään, että helluntaituulet olivat alkaneet puhaltaa tuossa opistossa ja että useat opiston oppilaista olivat tunnustaneet uskovansa Kristukseen. Isä kysyi, tunnustivatko minunkin lapseni, ja sai vastauksen: kumpikin tunnustivat. Silloin isän silmiin tulvahtivat ilon kyneleet. Hän riemuitsi koko sydämestään ja kiitti Jumalaa. Hän oli onnellinen isä, sillä hän ja koko hänen perheensä oli tullut Jumalaan uskovaiseksi. Hän oli kaivannut juuri tuota tunnustusta. Usein hän oli ollut murheellinen tuntiessaan olevansa niin huono lastensa kasvattaja, ettei hän ollut voinut vaikuttaa heidän sydämissään uskon ja tunnustuksen rohkeutta. Sanoohan Raamattu: kun minä uskon, sen tähden minä puhun. Jumalakin iloitsee, kun Hänen lapsensa osaavat puhua. Kristus ajaa pois ihmisestä kuuron ja mykän hengen.

Jumala auttakoon, että meillä olisi paljon sellaisia perheitä, joissa kaikilla olisi riemun aiheena Kristus ja hänen ansionsa uskoen omistettuna. Silloin kansamme tulevaisuus olisi onnellinen, ja kerran saisimme Karitsan veren kautta tulla taivaan kotiin, jossa koko taivaan isän suuri perhe riemuitsee Kristuksen lunastusverestä.

— — — n.

kasvanut. Olen tuntenut Hänet siis jo lapsesta alkaen, mutta en ole Hänestä toisille kertonut. Ei ole ollut rohkeutta. Toverit saattavat nauraa, ja oman huonouden tunne painaa myös.

Näin ajattelin, ja samalla vieraannuin pois Jumalasta. — Maailma sai yhden innokkaan toimihenkilön. Mutta omatunto oli rauhaton. Monta kertaa tuli tuo lause mieleen: »Tämän tein minä Sinun tähtesi, mitä teit Sinä minun tähteni?» Se vaivasi usein minua. Jumalan Poika on kärsinyt minun edestäni ristinkuoleman, mutta minä en uskalla edes puhua hänestä yhtään mitään. — Kun nyt opistossa olemme tuota laulua laulaneet, on se koskenut sydämeeni. Ei ole ollut muuta neuvoa kuin painua anteeksiantamuksen paikalle, sinne, missä kuorma kepenee ja sydän saa uutta puhdistusta.

Nyt rohkenen minäkin Jumalan avulla kertoa Vapahtajastani, joka on opistossa ollessani saanut puhua minullekin ja tullut entistä lähemmäksi minua. Ellen olisi opistoon tullut, ei minulla olisi rauhaakaan. Siellä on tehty siunausrikasta työtä, ja siemen, joka on kylvetty, kantaa varmaan runsaan sadon meidän kaikkien kohdalla.

Minäkin tiedän nyt ja uskon, että minunkin syntieni yli on risti vedetty. Saan olla armosta autuas Jumalan lapsi, koskapa Jeesus on rikkomukseni täydellisesti sovitannut. Rukoukseni on, että Herra antaisi jatkuvasti voimaa ja rohkeutta Hänen ihmetyksensä kertomaan, etten häpeäisi todistaa Hänestä. Tiedän: maailma on vastassa, kun täältä menen, mutta onhan Jeesus rinnallani. Hän kyllä auttaa kaikissa tilanteissa, sillä onhan Hän luvannut olla omiensa kanssa joka päivä maailman loppuun asti.

Eeva-Liisa.

— Perhejuhlat ja -tapahtumat toveriliittolaisten elämässä tulevat parhaiten lehtemme välityksellä niistä kiinnostuneitten tietoon. Pitäkääpä toimitus tapahtumien tasalla!

Minun onneni . . .

Minun onneni on olla Jumalaa lähellä. Minä panen turvani Herraan, Herraan, kertoakseni kaikkia sinun tekojasi. Ps. 73:28.

Eräällä ainekirjoitustunnilla oli aiheena: »Mitä toivot tullaksesi onnelliseksi?» Jouduin silloin ajattelemaan, minkälaista on olla onnellinen ja mahtaako kukaan aivan sitä ollakaan. Sellaisia ihmisiä, jotka aina olisivat iloisia ja tyytyväisiä, on maailmassa niin vähän. En minäkään ollut sellainen. Kun jälkeempäin ajattelen, muistan, miten naurettavan typeriä olivatkaan ne seikat, jotka silloin estivät olemasta onnellinen. En ymmärtänyt, että itse asiassa puuttui vain yksi ja tärkein ja sen ohessa kaikki.

Kevät tuli ja sen mukana monet hyvät ja kauniit hetket kansanopiston suojissa. Ja kevään mukana sain minäkin tuntea itseni onnelliseksi. Se alkoi eräästä illasta, jolloin ensimmäisen kerran sain tuntea kaikkein parhaimman ja aidoimman ilon. En ollut aavistanut, että tulisin onnelliseksi Jumalan armon ja syntien anteeksi saamisen kirkastuessa. Mutta kun se oli selvinnyt, täytti valtava riemu sydämen. Ei peloittanut kaita tie eikä sen taistelut, ei paha maailma eikä sielun vihollinen. Sen sijaan tuli halu rynnätä suoraan vai-

keuksiin kertomaan kaikille siitä, mistä vain yksin voi tulla onnelliseksi.

Todellakin! Koko onneton ihmiskunta tuli mieleen onnettomana siksi, että se ei tiedä eikä tunne oikeaa onnen aiheuttajaa. Tiedän, että he minun tavallani paljon toivovat onnen ehtoina, mutta jos he tulisivat tuntemaan Vapahtajan, häviäisivät kaikki muut toiveet olemattomiin. Siksi tahtoisin sanoa jokaiselle: »Et voi olla koskaan täysin onnellinen, ellei Sinulla ole tärkeintä edellytystä siihen, nimittäin Jeesusta Kristusta. Kun sen omistat, omistat kaikki».

Olen iloinen siitä, että pääsin tänne kansanopistoon. Ilman täällä vietettyä talvea olisin ehkä koko elämäni vaeltanut ilman oikean onnen hetkeäkään Jumalalle vieraiden joukossa. Ja entä sitten, kun tämä elämä olisi loppunut? — —

Suuri kiitollisuus täyttää monien meidän mieleemme. Saamme kokea sitä, mitä Siionin Kanteleen laulussa laulamme:

Oi minkä onnen, autuuden se usko
myötään tuo,

Kun itse Herran Jeesuksen se omaksemme suo!

Se murheet mustat lieventää,

Se tuskat tuimat keventää.

Ja toivon vahvan, iäisen se luopi sydämeen!
Kyllikki.

Käsityönopettaja Lea Peltonen:

Neljännet päättäjäiset 15. 5. 45.

Toukokuun 15. päivä oli jo useita viikkoja antanut oman tuntunsa opiston elämään. Tiedettiinhan sen tuovan mukanaan eron tutuksi käyneestä toveripiiristä ja opistokodin vaatimattomista, mutta ihmeen kotoisista suojista. Se mitä oli aavisteltu, oli nyt todellisuutta, ja kuitenkin tältä puolen muistellen kuin unta, ihmeellistä ja samalla melkein tuskallista. — Jo edellisenä iltana oli opistolle saapunut oppilaiden omaisia, useimmat ensi kertaa. Heidän kanssaan kokoonnuttiin illanviettoon tuttuun tapaan pitkien pöytien ääreen. Kanteleen laulujen lomassa saa-

tiin kuulla monen nuoren omakohtaisesti tunnustavan uskonsa Vapahtajaansa ja ilmaisevan ilonsa osakseen tulleesta Jumalan armosta.

Varsinainen juhlapäivä valkeni kauniina. Aurinko loisti täydeltä terältään. Aamujunalta tulevat vieraat otettiin vastaan laulutervehdyksellä. Kaukaakin oli tultu: Evankeliumiyhdistyksen edustajana pastori Lauri Koskenniemi, Työmaahuolto Oy:n henkisen huollon johtaja, maisteri Viiri Hakkarainen. Lisäksi saapuivat rovasti Kr. Tammio ja pastori Eino Hakuli

Lieksasta sekä pastori J. Ukkonen Nurmeksistä.

Päiväjuhla alkoi klo 13. Kokoonnuttiin vanhaan, rakkaaksi käyneeseen pirttiin. Alkuvirren 473 jälkeen johtaja T. Salomaa puhui lyhyesti psalmin 65 johdolla. Pastori Koskenniemen puheen aiheena oli Vanhan Testamentin sana: Maan äärestä me kuulemme ylistysvirren: »Ihana on vanhurskaan osa». »Tämä Nurmeksien opisto on laulava opisto», hän kertoi havaintonaan. »On ihmeellistä, kun Jumalan Henki liikkuu nykyisenkin nuorison keskuudessa. Ei ole liikaa sanottu, että täällä on taivas laskeutunut maan päälle. On koettu: ihana on uskovan osa. Täällä kiusaukset ovat olleet kaukana; meillä on ollut tuki ja turva toinen toisestamme. Mutta tulee sellaisiakin päiviä, jolloin meitä koetellaan, ja silloin on hyvä tietää, että vanhurskaan osa on ihana. Siinä asemassa meillä on turva tuomiopäivänäkin, siksi tästä voi virittää ylistysvirren. Meidän on täällä maan päällä täytettävä tehtävämme huolella, mutta juuri siksi olkoon sydän taivaassa, käsi auran kurjessa. Jumala on lähettänyt teidät, nuoret, tänne opistoon, jotta oppisitte: ihana on vanhurskaan osa, ja että voisitte sitä laulaa kaikissa maan ääriissä.»

Seuraavana puhui pastori Hakuli: »Nuoret, teidät lähetetään täältä Vapahtajan opetuslapsina. Pitäkää paikanne tinkimättä! Te joudutte todistamaan Vapahtajastanne sanoillanne, teoillanne, rakkauksella. Ensimmäinen todistamispaikka on koti. Se onkin usein vaikein paikka, mutta se on myöskin tärkein paikka. Sitten todistakaa kotiseutunne nuorille. Herran antamalla voimalla jaksatte tämän tehtävän täyttää. Herra antaa todistajilleen oman Pyhän Henkensä, ja silloin todistus kulkee maan ääriin saakka. Tärkeintä on tehdä työnsä uskollisesti. Herran todistajan tie ei ole lavea tie, mutta se on elämän tie.»

Rovasti Tammio puhui seuraavia ajatuksia: Olemme kokoontuneet neljänteen tämän opiston työkauden päättäjäisjuhlaan. Nyt toveriliittolaisten luku nousee lähes 130:een. Tähän asti on Herra auttanut, josta kiitos Hänelle. Samoin kuin profeetta Eliaalle voi meillekin tulla takatalven aika epäonnistumisineen, jolloin joudumme syyttämään itseämme taitamattomuudesta todistajan paikalla. Mutta Eliaallekin tuli apu; umpikuja voitettiin

Herran avulla. Vain Sinä, Herra, ymmärrät meitä, saamme silloin huoata. — Meidän ystäväpiirimme ratkaiskoon se, rakastetaanko siellä Herraa, vai ei. Evankeliumissa on Jumalan voima: anteeksiantamuksen ja sovituksen sana. Sen ydintotuus on: meillä on lunastus Jumalan Pojan veressä ja ristin kuolemassa. On ollut ihanaa, kun sitä on täällä kirkastettu. Jumalan avulla pysyköön teillä tämä totuus: meillä on lunastus.

Kuoro lauloi tämän jälkeen opiston tunnuslaulun: Me lapset kauniin Karjalan... sekä kevätlaulun: Nyt olen vapaa...

Tämän jälkeen puhui vielä maisteri Viiri Hakkarainen seuraavia ajatuksia: Jokaisen ihmisen kohdalla on syvä kuoleman kuilu. Joka hetki lähenee se hetki, jolloin viimeinen elämän juuri kohdallamme on poikki. Me unohdamme tämän tosiasian, mutta Jumala herättelee meitä. Monen ihmisen kohdalla täytyy käyttää ankaria keinoja esim. ottamalla terveys tai kutsuamalla rakas omainen pois. Mutta Hän tahoo käyttää myöskin lempeitä keinoja, niinkuin täällä on tapahtunut. Tämä juhlaakin on sellainen hälytyssireeni, joka haluaa saada meidät hereille. Apu on kuitenkin lähellä, sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään Häneen uskova hukkuisi, vaan saisi iankaikkisen elämän. Meille on annettu pelastuksen köysi. Se on kiedottu ympärillemme kasteen hetkellä. Se köysi on vahva, ja Jeesus itse pitää siitä kiinni. Älkää tahallanne rikkoko Jumalan käskyjä. Pysyessämme Jumalan sanan parissa pysymme hereillä ja uskossa ja Jumalan armoköysi kantaa meidät taivaan kotiin.

Lopuksi opiston johtaja lausui muutama sanan vanhemmalle väelle: Älkää katselko vikoilevalla mielellä opiston nuorten elämää. Olkaa tukemassa heitä ohjaten heitä Jumalan tielle.

Juhlan päätyttyä saatiin tutustua oppilaiden talven aikana valmistamiin käsintöihin, joista osa oli järjestetty näytteille. Eriten oli valmistettu pikku lapsen vaatteita, paidasta alkaen. Somisteena näissä oli käytetty hammasrivireikäompeletta, erilaisia koristepistoja, kukkia, hiuslaskoksia ja pitsiä. Myös pukuja, puseroita, esiliinoja ja pöytäliinoja oli runsaasti näytteillä. Olipa kudottu muutamia pyyheliinakankaitakin. Vaikeutena edelleenkin

Jännittäväintä opetuskeittiövuorolla: osaanko tarjoilla?

Pirtissä korvikkeella.

Toimituksen osasto.

Edelliset Pirtin Viestin lehtiset ovat olleet vain kuin ennustusta siitä, että todellinenkin lehti, oikea Pirtin Viesti, Nurmeksen seudun evankelisen kansanopiston toveriliittolaisten äänenkannattaja, ennen pitkää lähtee valloittamaan maailmaa. Tässä tämä odotettu tulokas nyt sitten on. Mitä arvelette?

Neljännän työkauden juuri päätyttyä saamme suurella kiitollisuudella muistella mennyttä aikaa. Jumala antoi siunaavan kätensä levätä viime kursinkin yllä, siltä ainakin on tuntunut. Ehkä teitä kiinnostaa tietää, minkälainen oli tämä neljas vuosikurssi kokoonpanoltaan. Heitä oli neljäkymmentä: Nurmeksesta Linda Haapalainen, Eeva Heikura, Toini Heikura, Sanni Huotari, Marja-Terttu Kytälä, Martta Puumalainen, Irja Puoskari, Vuokko Suhonen, Kerttu Timonen, Siiri Timonen ja Tuulikki Väisänen, Kuhmosta Hanna Immonen, Helli

Komulainen, Hilja Komulainen, Lyidia Komulainen, Hilja Pääkkönen ja Katri Väisänen, Pielisjärveltä Lempi Kilpeläinen, Mirjam Kärkkäinen, Impi Oinonen ja Kaarina Rätty, Valtimolta Katri Kuittinen, Rautavaaralta Kyllikki Korhonen, Enosta Aili Leppänen, Annikki Liimatta, Eeva Louhelainen ja Katri Saastamoinen, Ilomantsista Aune Immonen ja Hilikka Penttinen, Kiihtelysvaaraasta Iida Saukkonen, Kiteeltä Irja Pölönen ja Vieno Rouvinen, Juuasta Aini Moilanen ja Maila Pennanen, Polvijärveltä Hilja Nevalainen ja Alma Tanskanen, Värtsilästä Toini Ahvonen ja Lahja Muttunen, Savonlinnasta Eeva-Liisa Taskinen ja Kuopiosta Orvokki Makkonen.

Aikamoisella joukolla on perhepiirimme siis jälleen lisääntynyt. Toivottavasti kaikkien kurssien oppilaat tuntevat Haikolan Pirtin entisinä asukaina kuuluvansa läheisesti yhteen. Tässä haluaisi

käsitöiden tiellä on ollut kankaiden ja lankojen puute.

Päättäjäisten iltajuhla alkoi klo 19. Opistolle oli kokoontunut väkeä lähiympäristöstäkin, niin että pirtti oli aivan täpötäynnä. Aluksi puhui pastori Ukkonen Joh. 3: 11 johdolla. Lempi Kilpeläinen esitti Simo Korpelan runon »Kilvoittele». Johtaja Salomaa toi juhlaan rovasti K. V. Tammisen tervehdyksen lukemalla hänen lähettämänsä kirjeen. Ohjelmassa seurasi Sanni Huotarin yksinlaulua, minkä jälkeen saatiin kuulla oppilaitten lyhyitä puheita, joissa he lausuiivat kiitollisuutensa siitä, että Jumala oli johdattanut heidät opistoon, jossa he olivat tulleet tuntemaan

syntien anteeksiantamuksen armon. Tässä yhteydessä suoritettiin todistusten jako, minkä lisäksi jaettiin pieniä palkintoja tunnustukseksi eri aineissa osotetusta harrastuksesta.

Varsinaisen iltajuhlan jälkeen kokoonnuttiin vielä iltateelle, jolloin annettiin kiitoslaulujen kaikua hämärässä pirtissä aina myöhäiseen yöhön saakka. Saatiin myös kuulla tervehdys Sairalan opistosta parin suoraan päättäjäisistä tulleen poikaoppilaan esittämänä. Opiston neljäs työkausi oli päättynyt ja oppilaat hajaantuivat kotiseuduilleen toivottavasti rikastuneina ja siunausta saaneina.

Metsämökiltä . . .

Tällaisena esittäytyy nyt odotettu „viestimme“.

Pyydämme sille yhdessä Taivaallisen Isän siunausta. Saakoon se olla pitämässä yhteyttä koko Pirtin väen välillä pitkistä välimatkoista huolimatta viestimme tahtoo tavoittaa piiriinsä Sinut, jota yksinäisyys usein painaa. Olet ehkä kokonaan ilman samanmielistä seuraa. Tahtoisit elää Jumalan lapsen elämää omalla paikkakunnallasi, mutta olet kokenut, miten vaikeaa se on. Et ole rohjennut tunnustaa Vapahtajaasi. Kenties painaa tuntoasi, että olet kieltänyt Herrasi ja taipunut maailman mukaan. Sinun tähtesi on Viestimme lähtenyt liikkeelle.

Pirtin Viesti tuli kuin itsestään lehtemme nimeksi. Muita ehdotuksia ei tehty edes. Ja sinä, joka olet täällä käynyt, ymmärrät tämän minen. Joku toinen ehkä oudoksuu ja odottaa selitystä. Siksi kerron vielä, että Pirtti on opistomme keskeisin ja varmasti mieliin painuvin paikka. Se on juhlasalimme, luentosalimme, ruokasalimme, käsityösälimme, miltei kaikkia, mitä tarvitsemme. Sen jyvien hirsien veroisia saa hakea kauan ja kaukaa, ne jäävät vieraamkin mieleen, vaikkapa vain kerran vierailisi. — Pirttiin liittyvät miltei kaikki muistomme yhdessä vietetyistä pyhistä hetkistä. Sen ajan tummentaman katon alla on pyydetty evästä elämän taipaleelle ja saatu kokea Jumalan pyhää läsnäoloa. Sen hämärässä on loistanut taivaan kirkkaus momen sydämeen, ja siellä on saatu iloita siitä, että on rohjeettu tunnustaa Jeesus omaksi Vapahtajaksi. Siksi on miltei jokainen opistomuisto samalla muisto rakkaaksi käy-

neestä pirtistämme, jokainen opistolta tuleva tervehdys saapuu samalla pirtistä ja siksi on lehtemekin Pirtin Viesti.

Vähällä piti, etten olisi saanut kirjoittaa riviäkään tähän ensimmäiseen numeroomme. Johtajattaren täytyi istua toimittajan paikalle. En kirjoita näitä terveisiä Metsämökiltä vaan — sairaalasta, jonne tuli kiire lähtö. Olimme täällä jonkun päivän talousopettajan kanssa yhdessä, mutta sitten hänkin lähti. Mutta täällä tuli sitten tilaisuus näitten muutamien rivien kokoamiseen.

Jäämme odottamaan ihanaa juhannusjuhlaa ja paljon juhluvieraita. Pyydetään niille juhille Isän siunausta ensiksi ja toiseksi ja sitten kolmanneksi hyviä juhlaillmoja! Isän haltuun!

Opistoterveisin Toivo Salomaa.

Saitko Pirtin Viestin, Sinua oudoksuttaa tämä kysymys, kun lehti on kädessäsi. Mutta tahtoisimmekin Sinun kauttasi tehdä tämän kysymyksen niille toveriliittolaisille, joiden osoite ei ole toimituksen tiedossa. Samoin kaikkien opistomme ystävien ja sellaisten kannatusyhdistyksemme jäsenten osotteet, jotka ehkä ovat muuttuneet, pyytäisimme saada tietoomme lähettääksemme Viestimme kaikille. Pitäkääpä toimitus osoitteissakin ajan tasalla.

— KIHLOISSA: Tellervo Savolainen (42—43) V. Heikkinen, Nurmes. — Aino Tanskanen (42—43) Sulo Leppänen, Polvijärvi. — Koko Pirtin perhe yhtyy onnen toivotuksiin.

juuri Pirtin Viesti toimia apulaisena. Ehkä se auttaa verestämään opistumuistoja, joilla on tuo ihmeellinen yhdistävä vaikutus ja jotka saattavat myöskin tuoda siunausta nykyiseen elämän arkeen ja apua kiusauksiinkin. Sitä toivomme, että se yhdistäisi meidät entistä lujemmin sen tunnuksen ympärille, josta opistossa iloittiin, sen nimittäin, että „meillä on lunastus“. Merkityksensä on silläkin, että lehtemme voi toimia tiedoitusvälineenä, joten ollaan aina selvillä tilanteesta, kuten esim. Pirtin väen yhteisistä juhlista. Seuraavassa tiedotetaan ensi kesän tapauksista.

Juhannusjuhlamme ovat jo vakiintunut tapa. Niinpä kutsuu opisto nytkin kasvattejaan viettämään yhteisesti tuota kesän suurta juhlaa. Aloitamme aattoiltana ja juhlimme juhannuspäivän iltaan saakka. Juhlaamme saapuu m.m. usealle tuttu pastori Eino Mäkinen. Tarjoilun onnistumiseksi on taas vedottava teihin, hyvät juhluvieraat. Perunakilo, jauhopussi, lihan palanen, leipä, pullapituus tai muuta senkaltaista kuuluisi siis juhlatkapakkaukseen, jos se nimittäin vain on mahdollista. Pääasiahan on kuitenkin, että Sinä itse tulet.

Toinen mainittava kesäjuhla on elokuun viimeisenä sunnuntaina, siis 26 päivänä, jolloin juhlapuhujaksi saapuu Evankeliumiyhdistyksen johtaja, rovasti K. V. Tamminen. Pyörän selkään vaan! Ja Haikolan perhettä on taaskin koolla runsaasti evankeliumin sanan äärellä.

Ilmoitettakoon vielä, että Evankeliumiyhdistyksen tavanmukaiset suuret kesäjuhlat ovat tänä vuonna Tampereella heinäk. 6—8 p. Jos sattuisi jollakulla olemaan tilaisuutta, niin kannattaisi kyllä tehdä tuo juhlatmatka. Kunpa tuleva kesä saisi olla meille virkistykseksi myöskin hengellisessä suhteessa.

Toimitus laskee kädestään tämän ensimmäisen Pirtin Viestin numeron tuntien iloa siitä, että tämä askel on tullut otettua ja toivoo Jumalan siunausta Viestin vastaiselle taipaleelle. Mutta tässä tarvitaan myöskin koko Pirtin Väen yhteisyritystä. Siis tilauksia ja kirjoituksia! Samalla lähettää toimitus lämpimät terveiset keväisestä Haikolasta ja toivottaa kaikille lukijoille joka suhteessa hyvää kesää.

Johtaja Toivo Salomaa:

Ei muistoista, vaan armosta!

Kaikille opistomme merkin kantajille ja varsinkin nuorimmalle polvelle joukossanne tahtoisin lähettää terveiset: älkää eläkö yksin muistoista, vaan eläkää yksin armosta.

Muistoja teillä kaikilla on opistoajalta, ja varmaan viivytte mielellänne niiden seurassa. Mutta varsinkin uskonelämässä on vaara jäädä muistelemaan ihmeellisiä kokemuksia ja etsimään niistä hengellistä ravintoakin. Siihen muistot eivät kelpaa!

Niillä on oma merkityksensä: ne lohduttavat, rohkaisevat, innostavat. Kun ne täyttävät mielen, silloin eivät turhat ja vahingolliset ajatukset saa tilaa. Tämä on paljon, ja siksi on pyhiä muistoja vaalittava. Mutta tämän lisäksi on sanottava vielä jotain.

Emme me säily uskossa muistelemalla elämässämme olleita pyhiä hetkiä ja niiden tunnelmia. Mutta me säilyimme uskossa, kun elämme joka päivä yksin armosta. Joka päivä meidän on käytävä Vapahtajan eteen, ei pikkurikollisina, vaan sellaisina, jotka menevät helvettiin, ellei vapauttava sana tule väliin. Sellaisena rehellisenä armonanojana Sinä saat vastaan ottaa vapauttavan sanan Jumalalta.

Samoinhan tapahtui silloin, kun tulit uskoon. Sinulle näytettiin syntiselle tarjottu armo. Pyhä Henki avasi silmäsi näkemään, että tuo armo, jota olit katsellut kuin syrjästä, onkin tarkotettu juuri Sinulle. Ja kun sen näit, omistit sen omaksesi ja — et voinut muuta kuin iloita ja olla onnellinen armahdettuna Jumalan lapsena.

Siitä hetkestä on paljon ihania muistoja, mutta älä unohdu näihin muistoihin. Saman ihmeen täytyy tapahtua tänään, päivittäin. Sama armo on Sinulla tänäänkin. Pyhä Henki ei milloinkaan kiellä Sinua omistamasta tätä armoa. Mutta muista, ettei omassatunnossasi ole selvittämättömiä esteitä tämän armon tiellä! Jos on, et voi omistaa! Mutta jos raivaat esteet pois, Sinä saat tänään omistaa armon, kuten silloin ensi kerralla. Ja vaikka et tuntisi-kaan sellaista ihmeellistä onnea ja iloa kuin ensi kerralla, on anteeksiantamuksen

sana yhtä varma kuin silloin. Se ei riipu siitä, mitä me tunnemme.

Siispä pyydetään elää joka päivä armahdettuina Jumalan lapsina ei yksin muistoista, vaan yksin armosta!

Vapahdus.

*Minä syntiä Herraa vastaan tein
ja taakkoja kasasin tunnollein.*

*Mua nöyryytit, Jumala, maahan saakka,
mua painoi tomuhun syntien taakka.
— Miksi ennen en taipunut tahtosi alle?
Miksi antanut sijaa en armahtajalle?*

*Mun silloin oli niin onneton olla,
mun asiat olivat hunningolla
ja oli niin vaikea vaeltaa,
en löytänyt mistään auttajaa.*

*Olin masentunut ja nöyryytetty,
ei missään minua ymmärretty.
Mut' hyvä, että mä yksin sain
Sun kanssas kamppailla Jumalain.*

*Jo aallon pohjassa makasin
ja viime voimilla taistelin.
— „En jaksa enää, mun kuoltava on
ja sieluni joutuu turmioon.“*

*Vaan silloin äänen niin armahan
näin kuulen hellästi lausuvan:
„Älä pelkää rakkahin lapseni,
jo aikoja maksoin syntisi.
Ne eivät enää sua sortaa saa,
saat anteeksiannon omistaa.“*

*— Kuin pitkästä unesta havaan,
yön kauhuist' ja kuoleman.
Luon katseeni Armahtajaan,
näen ristillä riippujan.*

*Sydän onnea, iloa tulvillaan,
mua Jumalain Poika rakastaa!
En vielä oo helvetin asukas
vaan kerran nähdä saan kunnias.*

*Näin sittenkin, vaikka mä syntiä tein
ja taakkoja kasasin tunnollein.*

Eevi Kuvaja.

Toveriliiton sihteerillä on sananvuoro: —

Tarkoitukseni olisi kertoa toveriliittomme uutisia. Kertomani ei ole mitään erikoista, ja monet teistä ovat jo nämä asiat kuulleetkin, mutta eivät sentään kaikki.

Opistossamme on, opiston käyneitten yhdistäjänä, oma toveriliitto, joka perustettiin maariana 1943. Joukkomme oli silloin kovin pieni, jos sitä verrataan toisten opistojen toveriliittojen jäsenmäärään, aivan sinapin siemenen kaltainen, mutta uskoimme, että Jumalan siunaamana joukollamme voi olla tulevaisuudessa sinapin siemenen kaltainen kasvuvoimakin. Tässä yhteydessä tulee mieleeni Siionin Kanteleen sanat: „— Paljon heitä suo, ja myöhaän, varnain Olkoon työssä työssä lauma vartijain!“

Toveriliittomme toiminnasta voin mainita viime syyskesällä tendyt retket. Kavimme silloin opistoisten kotikylissä. Jopa retkemme ulottui naapuripiiriinkin, kuten Vammolle, Juukaan ja Polvijarvelle. Jokaisessa tilaisuudessa retkelaisten lisäksi suorittivat ohjelmaa sillä paikkakunnalla asuvat toveriliittolaiset. Joka netki retkellämme samme tuntea Herran läheisyyden johtavana ja siunaavana.

Viime syksynä oli Nurmeksen kauppalassa elojuhlien yhteydessä myyjäiset. Siellä on myytävänä, toveriliittolaisten keraamia, kaikenlaisia maan-tuotteita ja myös pieni määrä käsitöitä.

Täytyy sanoa, että toimintamme on ollut kovin pientä ja vähäistä, mutta olkoon yhteinen päätöksemme: tänä vuonna paljon, paljon enemmän! Huolehtikaamme jokainen osaltamme päätöksen toteuttamisesta!

Marianpäivänä vietimme kolmannen kerran toveripäiviämme. Opistollemme oli kokoontunut jokaisen kolmen kurssin oppilaita ja myös opiston ystäviä. Pidetyssä vuosikokouksessa valitsimme jäsenet toverineuvostoon. Huomioon ottaen, että siihen tuli edustajia jokaisesta kurssista ja myös niistä pitäjistä, joissa on enimmäkseen toveriliittolaisia, äänestettiin siihen seuraavat jäsenet: Kaisu Piirainen Kuhmosta, Aili Hiltunen Pielisjärveltä, Eevi Kuvaja Sotkamosta, Eeva Väisänen, Siiri-Elma Heikkinen Nurmeksesta, Aili Leppänen Enosta.

Suunnittelimme ensi kesänä pidettäviä juhlia ja retkiä. Myös ajomme järjestää elomyyjäiset syksyllä.

Pidimme välttämättömänä oman lehtemme ilmestymistä. Totesimme, että pienoisikoossa ilmestynyt „Pirtin Viesti“ voi kertoa ainoastaan opiston uutisia toveriliittolaisille, mutta ei toveriliittolaisten välisiä uutisia. Huomasimme tarvitsevämme suurempaa „Viestiä“, johon mahtuu sekä „Pirtin“ että toveriliiton uutisia y.m. Niinpä päätimmekin tämän lehden julkaisemisesta. Toverineuvoston kokouksessa valittiin lehden toimituskunta, johon kuuluu johtaja T. Salomaa päätoimittajana ja avustajina Eevi Kuvaja, Kaisu Piirainen, Siiri-E. Heikkinen ja Maija-Terttu Kyttälä.

Maarian iltana vietimme toveriliittolaisten iltaa. Silloin kodikkaasti istuimme pöytien ympärillä, nauttien pullakorviketta ja kuunnellen toistamme esityksiä. Aluksi puhui johtajatar, m.m. muistellen toveriliittolaista Toini Ryyinästä, os. Nousiainen.

Hän oli muutamaa viikkoa ennen maariaa saanut kutsun taivaan Isän kotiin. Vietimme hiljaisen hetken hänen muistolleen. Muusta ohjelmasta mainitsen vaan Eevi Kuvajan esittämän runon „Toveripäiville“, jonka hän itse oli kirjoittanut.

Monia sisältörikkaita ohjelmanumeroita saimme kuulla näiden juhlien aikana puheiden, runojen ja laulujen muodossa. Yhteinen mielipiteemme ilmenee sanoissa: „Herra, hyvä on meidän tässä olla!“ Sen varmasti jokainen tunsimme. Ehkä selvemmin sunnuntaina vietetyssä ehtoollisjumalanpalveluksessa. Polvistuimme katuviina ottamaan vastaan syntien anteeksiantamuksen. Nousimme Herran pöydästä keventyneinä, sillä „Sun Jeesus, kuolos otti, niin tyystin synnit pois! Kuin syntiintankeemusta ei koskaan ollut ois“.

Tulkoon toveriliittomme toiminta vireämmäksi, ja suokoon Jumala toimillemme siunauksensa!

Ennen kaikkea, älkäämme unohtako Jeesusta, joka monelle meistä tuli opistokodissa rakkaaksi.

„Kerro, laula Jeesuksesta, niin viet viljaa aittahan!“

Siiri Elma Heikkinen.

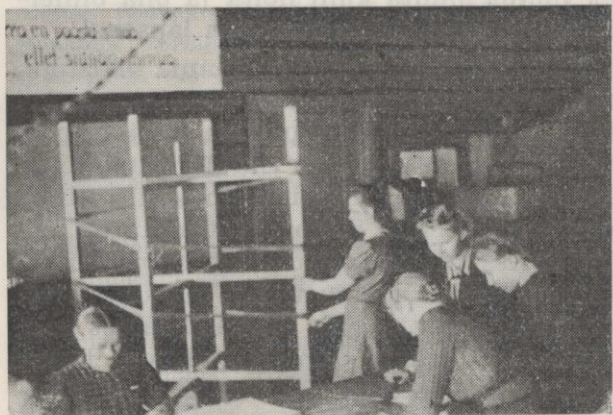
Kevät.

*Kun katson kirkkautta kevähän,
Saan sieluhuni taivasikävän.
Mä tiedän: päättyessä elon tään
Käyn kevään riemuun, uuteen elämään.*

*Myös kevät mulle tätä muistuttaa:
On Kristus kuollut, noussut haudastaan.
Hän silloin voitti synnin yön ja jään,
Näin päästi ihmissuvun elämään.*

*Kun synkeätä matka mainen on,
Luon katseheni sinitaivohon.
Maan murehet voin silloin unhoittaa,
Saan kevään kirkkaudessa vaeltaa.*

Eevi Kuvaja.

Pirtissä tehdään käsitöitä.

Pirtin Viesti

tarjotaan tilattavaksi vuodeksi 1945. Tilaushinta mk 30:— . Myytäväksi aiottu numerot saadaan tilata ilmaiseksi ja ne tilitetään myöhemmin. Tilaukset lähetetään os. Kansanopisto, Kohta vaara.

Tilaajan nimi	Osoite	Mk	Myytäväksi kpl.

Tilaan Pirtin Viestin yllä olevilla osoitteilla vuodeksi 1945, yhteensä numeroa, joiden tilausmaksu:— mk seuraa oheisena/postiosotuksena/suoritetaan posti-siirtotilille N:o 80220 (tarpeeton pyyhitään pois), sekä myytäväksi yhteensä numeroa, jotka tilitetään myöhemmin.

.....
 Nimi

.....
 Tarkka osoite

Pirtin Viesti.

T ä l l a i s e n a lähtee Pirtin Viesti ot-
tamaan yhteyttä entisiin opistolaisiin ja
opiston ystäviin lähellä ja kaukana. Se
ilmestyy tänä vuonna neljänä numerona.
Ensi vuonna toivomme voivamme laajenta-
taa sitä ainakin kuusi kertaa ilmestyväksi.

Pirtin Viestin tarkoituksena on
olla yhdyssiteenä monasti yksinäisyyden
painoa kantavien, hajalla asuvien »Pirtin
perheen» jäsenten välillä vahvistaakseen
ja rohkaistakseen jokaista Jumalan lapsen
tiellä. Se pyytää olla siunauksen välittä-
jänä lukijoilleen tarjoten yksinkertaista
evankeliumin sanaa ja jakaen siitä, mitä
itse olemme täällä saaneet. Se tahtoo
tuoda opiston ystäville terveiset niiden
nuorten elämästä, joiden hyväksi he ovat
omastaan uhranneet. Se pyrkii tavoitta-
maan kaikkia, joille nuorten asia on lähei-
nen.

Tilaa jien määrästä riippuu suurelta
osalta suunnitelmien toteutuminen. Kään-
töpuolella on tilauslista. Tahtonet huo-
lehtia siitä, että listalle tulee oman nimesi
lisäksi useita muitakin. Tilaukset lähete-
tään osoitteella: Kansanopisto, K o h t a -

v a a r a, samoin tilausmaksut joko kirja-
tussa kirjeessä tai postiosoituksena. Myös-
kin voidaan käyttää postisiirtotiliä N:o
80220, mikä on halvin tapa (tilillepano-
maksu 1:— mk alle 500:— mk:n suorituk-
sista). Tilaushinta on nykyisten pai-
natuskustannusten vuoksi 30:— mk vuo-
dessa.

O p i s t o n y s t ä v ä ! Lehtemme väli-
tyksellä voit toimia yhteisen asiamme hy-
väksi. Siinä annetaan tietoja asiamme
edistymisestä. Sen välityksellä voit olla
yhteydessä koko ystäväpiirimme kanssa.
Sen irtonumerot, joita myydään opiston
rakennusrahaston kartuttamiseksi 10:—
mk:n hintaan, sopivat tarjottaviksi paik-
kakunnallasi järjestettävissä juhlatilai-
suuksissa. Myytäviksi aiotut numerot saa-
daan tilata maksutta tekemällä siitä mer-
kintä tilauslistaan ja tilittää ne myöhem-
min. Toivoisimme toveriliittolaisten ja
Nuorisoliitto-osastojen tarttuvan tähän
mahdollisuuteen nyt, kun opiston raken-
nusrahaston kartuttaminen on suurena
tehtävänämme.

Nurmeksen seudun evankelinen kansanopisto.

Kohtavaara.

Juhannusjuhlille.

Pian on juhannus. Silloin vietämme jälleen, jos Jumala suo, juhannusjuhlaamme. Juhlille saapuvista vieraista voimme mainita pastori Eino Mäkin ja piirisihteeri Otto Muhosen. Ohjelmaa on seuraavasti:

23. 6. klo 18 Alkajaishetki Pirtissä.
„ 19 „Kokkojuhla“ vaaralla.
24. 6. „ 8 Aamuhartaus.
„ 10 Jumalanpalvelus.
„ 12 Päiväjuhla yleisölle.
„ 18 Toveriliittolaisten illanvietto.

Sisällys:

Pidä, mitä sinulla on	Rov. K. V. Tamminen.
Kutsu	Lauri Saalasti.
Tärkein matkaeväs	Rov. Kr. Tammio.
Ei pelkuruuden henkeä	Johtajatar Helvi Valkonen.
Kysymyksiä	Lauri Saalasti.
Kirje 1. kurssin oppilaille	Kaisu Piirainen.
Muistokirjoitus	
Murtunut valta on talven ja jään.....	Mirjami.
Riemuitsi siitä	A. Raninen.
Rohkenetko, minkä maksoi...?.....	Eeva-Liisa.
Minun onneni	Kyllikki.
Neljännet päättäjäiset	Käsityöopettaja Lea Peltonen.
Toimituksen osasto	
Ei muistoista, vaan armosta	Johtaja Toivo Salomaa.
Vapahdus	Eevi Kuvaja.
Toveriliiton sihteerillä on sananvuoro	Siiri E. Heikkinen.
Kevät	Eevi Kuvaja.
Kansikuva: Nykyinen Haikola	valok. Helvi Valkonen.
Maisemakuva Kohtavaaralta opiston yli Pieliselle.	
Muut kuvat viime kurssilta	valok. T. Salomaa.

KUULUTKO KANNATUSYHDISTYKSEEMME?

Kannattava jäsen suorittaa vuosittain jäsenmaksuna 100:— mk tai kertakaikkiaan 1.000:— mk. Maksun voi suorittaa postisiirtotilille N:o 80220.

Jos tahdot tukea evankelista kansanopistotyötä Pohjois-Karjalassa, tässä on eräs keino siihen.

